

A horvátoknak sikerült

2023 augusztus 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Vajon Magyarország is képes lesz kiszabadulni a történelmi fogságból? - Huth Gergyel nagyszer? írása.

Miközben a Békés Márton-i értelemben vett nemzeti blokk egyik része (nevezzük „blokknak”) lassan bezárja magát a számunkra idegen, angolszász neokonzervativizmus ideológiai börtönébe (lásd L. Simon László okfejtését az MCC Feszten szerzett benyomásairól), végre a „nemzeti” rész is ébredezni kezdett. Ennek egyik jele, hogy újra értelmes és épít? közbeszéd indult Trianon meghaladásáról, a rendszerváltoztatás utáni két zavaros évtized hibáiról és árulásairól, a revizionizmus útjáról.

Ennek els?rangú példája a Gloria Victis Közhasznú Alapítvány elnökének, Mátyás Sándornak itt, a Magyar Nemzetben megjelent írása, melynek már címe is markáns: Dél-tiroli típusú önrendelkezést az elcsatolt területeken! Az „elcsatolt” kifejezés önmagában sokat sejtet?, hiszen az elmúlt évtizedekben a puhább konzervatív véleményformálók a revizionista fogalomtárunkat teljes egészében átengedték a Magyar Gárdától Jakab Péter bohócpártjáig terjed? ideológiai szélhámosoknak. Ez hiba volt, hiszen szégyenkezés és PC-béklyó nélkül kell beszélnünk feldolgozhatatlan veszteségünkr?l, történelmi hazánk szétszabdalásáról és a helyreállítás lehet?ségér?l. Mátyás Sándor így fogalmaz:

„Kultúránk lemorzsolódása az elcsatolt területeken az elmúlt évtizedekben döbbenetes méreteket öltött. A globalista ködösítésnek kiszolgáltatott nagyvilágnak tudnia kell, hogy ami nekünk itt a Kárpát-medencében drámai fejlemény, az a nemzeti kultúrákból táplálkozó egyetemes civilizációnak szintén hatalmas veszteség. Hogyan lehetne ezen az enyészetnek kitett állapoton javítani? […] egyértelm?, hogy maximális jogokat biztosító autonómiá-val” – írja a szerz?, aki els? lépésként 2024-re Hungária-nap kit?zését, az egész történelmi Magyarországot átfogó él?lánc megvalósítását javasolja. Ez csak egy jó példa a helyes, nyílt beszédre. A rossz példa pedig az utódállamok politikai elitjeihez való öncélú, önfeladó dörgöl?zés – amit sajnos konzervatív körökben is megtapasztalhatunk.

Ugyanakkor Közép-Európa XX–XXI. századi történelme radikálisabb példákat is kínál számunkra. El?rebocsátom, hogy a most következ? okfejtést, mint laikus újságíró, gondolatébreszt?ként írom, történészi igény és reális megoldások felkínálása nélkül, mégis tükröt állítva azon honfitársaink elé, akik a Szovjetunió bukása után meg sem kísérelték kihasználni a történelmi lehet?séget.

Horvátországban augusztus 5-én ünneplik a gy?zelem és a haza hálaadásának napját, mely egyben a horvát honvéd?k napja is. Van is mit ünnepelni, hiszen 28 évvel ezel?tt nyugati (és el?z?leg némi magyar) segítséggel ezen a napon érte el diadalát a Vihar hadm?velet, mellyel megalapozták a mai Nagy-Horvátország létezését, egységét.

Ami az ezen a napon piros kockákba öltözött horvátoknak diadal, a szerbeknek természetesen brutális veszteség, hiszen az Ante Gotovina vezérezredes által véghez vitt, valóban viharos gyorsaságú támadás során horvát források szerint 80-90 ezer, szerb források szerint 250 ezer krajnai szerbet üldöztek el a „jugoszláv” hader?vel együtt abból a Boszniával határos ficakból, ahol ma is felrobbantott, romos házak sokasága emlékeztet a tragédiára.

A lényegében legy?zött szerb hadsereg ett?l a naptól fogva folyamatos defenzívába szorult, így nemzetközi segítséggel végül felszabadult a brutálisan sokat szenvedett Szlavónia is, a jelent?s részben magyarlakta Eszékkel és a horvát bánsághoz a történelem során soha nem tartozó, trianoni határkiegyenesítés gyanánt elvett Dél-Baranyával. Ez az ott él? magyaroknak is valódi felszabadulás volt, és az akkor még velünk szoros barátságot épít?, újszülött Horvátország els? helyen finanszírozta a szétl?tt, lerombolt magyar falvak újjáépítését. (Sajnos ez is kevés volt a háború el?l elmenekült magyarság nagyobb részének visszatéréséhez.) Ne feledjük el, hogy a magyarok akkor éppúgy a szerb szabadcsapatok prédái, az etnikai tisztogatások áldozatai voltak, mint a horvát lakosság.

Meg lehet érteni a szerbeket is: ami a forró fejjel, meggondolatlanul kirobbantott jugoszláviai polgárháború következménye lett számukra, az felér Trianonnal. Jegyezzük fel, ilyen mérték? etnikai területvesztést az elmúlt évszázadban Európában a szerbeken kívül csak a magyarok és az osztrákok szenvedtek el, talán Lengyelország korábbi orosz annektálása sorolható még ide.

Augusztus 5. Szerbiában egyfajta gyásznap. Érdemes felidézni Alekszandr Bocan-Harcsenko belgrádi orosz nagykövetnek a Magyar Nemzetben is kifejtett álláspontját, miszerint „ugyanaz a tragikus sors várta volna a

Donbászban az oroszokat, mint a krajnai szerbeket, ha a Nyugat és a kijevi rezsim terveit nem hiúsította volna meg az orosz különleges katonai m?velet”.

Az igazságtétel nem a mi dolgunk, s jelenkori, szorongatott helyzetünkben nagyon zseniálisan teszi a kormány, hogy Balkán-szerte er?s szövetségeket épít, megakadályozva, hogy a rossz emlék? kisantant újra körbeszorítson bennünket. Témám szempontjából sokkal fontosabb tény, hogy Horvátország ezzel a húzásával képes volt felülírni a számára elrendelt történelmi sorsot és kiszabadulni a XX. század komor világrendjéb?l. A mai Horvátország ugyanis sosem volt a horvátoké. Szlavónia jelent?s része Magyarországhoz tartozott, a Tengermellék, azaz a mai Szlovéniától Fiume határáig tartó terület többnyire Habsburg-, kis id?kre olasz igazgatás alatt állt, maga Fiume Mária Terézia korától fogva 1920-ig vitathatatlanul nemcsak a Szent Korona, de Magyarország exklávéja volt, Dalmácia városai magyar, velencei és török kézen cseréltek gazdát, majd közvetlen Habsburg-uralom alá vették azokat. Most mégis az egészet úgy hívjuk: Horvátország. Pedig a horvátok a gy?ztes nagyhatalmak kívánságára, szerb gyarmatként váltak a kés?bbi jugoszláv királyság részévé. A szerbek mindvégig csak formalitásként kezelték a bels? határokat, miként a párizsi rendszer kiötl?i is, amikor például Dalmáciát vagy Fiumét egyszer?en odacsapták.

Hetzmann Róbert kiváló könyve, az Elveszett bástya a ma Vajdaságnak csúfolt terület sorsát mutatja be. Azt, hogy a török lándzsák mögött furakodva hogyan nyomultak be a szerbek a középkori Magyarország legcsodásabb, leggazdagabb térségébe, a Szerémségbe, majd azt Habsburg-intrikák révén hogyan szedték el t?lük a horvátok, egymás mellett nagy egyetértésben gyilkolászva a megmaradt magyarságot. Ennek a szláv belvitának, egymásnak feszülésnek lett kés?bb végterméke a Jugoszlávián belül autonóm jogokkal bíró Vajdaság. Mindezt csak annak igazolására citálom ide, hogy valóban régi viták és sérelmek húzódtak a kilencvenes évek szerb–horvát háborúja mögött, melyben mindkét félnek megvoltak a maga igazságai. Mégis végül az els?, majd a második világháborúban is az ún. rossz oldalon álló horvátok arattak totális gy?zelmet. A Bill Clinton amerikai elnöksége idején el?tör? oroszellenesség (és vele együtt szerbgy?lölet) lázában még azt is elfelejtette a horvátoknak a haladó Nyugat, hogy usztasáik a nácik legh?bb szövetségesei voltak, akik példátlan kegyetlenséggel üldözték a zsidóságot is.

S miközben Horvátország hihetetlen bravúrt hajtott végre, mit tettünk mi?

A mi internacionalista kommunistáink, Kádártól Gyurcsányig és Göncz Kingáig, tettlegesen és módszeresen elárulták a határon túlra szakadt magyarságot. De az is felért egy hazaárulással, amikor Antall József és Jeszenszky Géza – reméljük, csak szerintük – örökre lemondott a Kijevt?l épp elszakadni próbáló Kárpátaljáról.

Releváns források, mint Bíró Zoltán, az MDF els? elnöke, Csurka István, a Magyar Út körök alapítója és Raffay Ern?, az Antall-kormány honvédelmi államtitkára állítja: a Szovjetunió felbomlásakor valódi ajánlatot kapott Magyarország a csehszlovák bitorlóktól sztálini korridorként elszedett Kárpátalja visszaszolgáltatására. S Kertész Dávid, a PestiSrácokon idén megjelent, A kárpátaljai népszavazás legendája cím? alapos írásából az is kiderül, hogy Jeszenszkyék úgy írták alá 1991. december 5-én (beszédes a dátum is, ugye?) a teljesen felesleges és a kárpátaljai magyarságnak végül semmilyen el?nyt vagy jogot nem biztosító ukrán– magyar alapszerz?dést, hogy négy nappal korábban (!) népszavazást tartottak Kárpátalja teljes területi és politikai autonómiájáról.

A 92 százalékos részvétellel (!) lebonyolított népszavazáson a nagy többség az autonómiára voksolt, de Kijev lesöpörte az asztalról a végeredményt. Az Antall-kormány tehát elárulta Kárpátalját, pedig a borzalmas orosz–ukrán háború árnyékában mennyivel er?sebb lenne most a nemzetközi pozíciónk, ha az eltartott kisujjú konzervatívjaink nem lettek volna ennyire vakok és gyávák! Mindeközben Franjo Tudman horvát elnök és Ante Gotovina tábornok már alighanem a nagy revans tervét szövögette.

A történelmi lecke tehát adott, ugyanakkor vért józan ember nem kívánhat. A Szent Korona és Magyarország nagy ünnepe el?tt mégis érdemes elgondolkodni rajta, hogy képesek vagyunk-e megfordítani a történelem kerekét, vagy Kovács László nyomdokain lépdelve megtanulunk kicsik lenni.

Borítókép: Horvát katonák harcolnak a szerbek elleni háborúban Krajinában 1995 májusában (Fotó: Europress/AFP/Joel Robine)

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló